

PLEIDOOI VOOR VERVROEGDE VERKIEZINGEN

Ondanks alle nadelen, zegt **PASCAL DELWIT**, lijken vervroegde federale verkiezingen de enige en zeker de meest geloofwaardige uitweg uit de impasse.

Wereldrecord 'surplace' is ook

PASCAL DELWIT

Wie? Professor politologie aan de ULB
Wat? Nieuwe verkiezingen lijken de enige manier om uit het zwarte gat te ontsnappen.
Waarom? Het ideale ogenblik om een akkoord te bereiken is lang voorbij en voor de partijen wordt het elke dag moeilijker om toegevingen te doen.

Bijna acht maanden na de verkiezingen van 13 juni 2010 lijkt de politieke impasse dieper dan ooit. Niet alleen omdat de missie van Johan Vande Lanotte mislukt is, maar ook omdat de kans op een toenadering van de standpunten de jongste dagen kleiner in plaats van groter lijkt te worden. In deze context speculeren de politieke leiders en de waarnemers over mogelijke oplossingen om uit het 'zwarte gat' te ontsnappen. Paradoxaal genoeg is de organisatie van vervroegde federale verkiezingen vandaag misschien de meest geloofwaardige. Natuurlijk pleiten een heleboel elementen tegen deze oplossing. Laten we er enkele van bekijken. Ze zou een precedent zijn in de Belgische politieke en parlementaire geschiedenis, zelfs als we gedurende een overgangperiode van enkele weken een regering met volledige bevoegdheden zouden krijgen, meer bepaald om een begroting voor 2011 op te stellen. Vervroegde verkiezingen zouden een negatieve boodschap aan de markten en aan de financiële wereld zijn, door de onzekerheid over de politieke configuratie in België te verergeren. Heel grote delen van de publieke opinie in Vlaanderen, Brussel en Wallonië zijn sterk tegen het vooruitzicht gekant. En ten slotte bestaat er geen enkele garantie dat vervroegde

Nieuwe verkiezingen zijn mogelijk de minst slechte oplossing. © put

verkiezingen een resultaat zouden opleveren dat een oplossing in de hand kan werken. Dat is allemaal waar en dus lijken verkiezingen geen goed idee. Maar als je er goed over nadent, is dat niet zo evident. Daar bestaan twee soorten redenen voor.

Ten eerste hebben we een alternatief scenario

nodig als we afzien van vervroegde verkiezingen. In theorie bestaan er andere mogelijkheden. Men kan van partners veranderen, een sociaal-economische regering samenstellen, proberen het begrip 'opende zaken' te verruimen en blijven onderhandelen.

In de praktijk is dat allemaal erg onzeker. Na

Het dilemma van Moebarak

In een land waar betogingen bij wet zijn verboden, zijn de massale straatprotesten ongezien. Maar uiteindelijk, zegt **CHAMS EDDINE ZAUGUI**, is de positie van de Egyptische president Moebarak onhoudbaar, wat hij nu op korte termijn ook doet.

CHAMS EDDINE ZAUGUI

Wie? Arabist en filosoof
Wat? De Egyptische president Mubarak staat voor een dilemma.
Waarom? Hij beseft dat hij dringend iets moet ondernemen. Maar aan elke beslissing kleven reusachtige nadelen.

Met de escalerende betogingen in Egypte – voorlopige tussenbalans: 45 doden – bereikt de schreeuw om democratie en verandering in de Arabische wereld een historisch hoogtepunt. Nu wordt het menens. Want gezien haar 85 miljoen inwoners en centrale rol in de geopolitiek van het Midden-Oosten is wat er de komende uren en dagen in Egypte gaat gebeuren cruciaal. Staat het land op de rand van re-

volutie, zoals sommige experts denken? Of kan alles uiteindelijk nog overwaaien, waardoor we de heersende chaos vooral zullen herinneren als een tijdelijke uitlaatklep van woede en frustratie?

In ieder geval zijn de massale protesten in de straten van Caïro uniek. In een land waar betogingen bij wet zijn verboden en een indrukwekkende politiemacht van oudsher de bevolking in het gareel houdt, zijn de beelden van tienduizenden woedende en met traangas bestookte betogers ongezien. Nooit eerder in zijn bijna dertigjarige bewind ondervond de 82-jarige president Hosni Moebarak zo veel openlijke tegenstand. De beperkte persvrijheid stond weliswaar een zekere mate van kritiek toe, maar er waren duidelijke grenzen. Dat lijkt nu verleden tijd. Hoe komt het dat Egypte de voorbije dagen zo snel haar kookpunt van ontevredenheid bereikte?

Er zijn verscheidene redenen. En het zijn niet allemaal dezelfde als die in Tunesië – elk land is ongelukkig op zijn manier. Eén factor is het schrale en kleurloze imago van Moebarak.

Niet dat Egyptenaren hem haten (in Tunesië zat de haat dieper). Hij is vooral niet populair. Dit in scherp contrast met zijn voorgangers, die nochtans net als hij het land op absolutistische en ondemocratische wijze regeerden.

Moebarak mist het charisma van Nasser en de vaderlijke profilering en historische missie van Sadat. Hij is vooral een pragmatisch man, iemand die via bescheiden politieke rechten, voorzichtige economische hervormingen en minimale persvrijheid stabiliteit wil creëren, en behouden. Met andere woorden: hij zal niets ondernemen wat zijn positie in gevaar kan brengen.

Uitzichtloos

Maar de voornaamste reden waarom Egypte massaal de straat op gaat, is natuurlijk de economie. Ondanks de jaarlijkse economische groei van 6 procent en glimmende nieuwe kantoorgebouwen en fabrieken, komt het grootste deel van de Egyptenaren nauwelijks rond.

Bijna de helft van de bevolking is arm of zelfs extreem arm. De vervuilde en verwaarloosde sloppenwijken van Caïro blijven groeien. Mannen en vrouwen vinden het vernederend om aan te schuiven voor door de overheid gesubsidieerd brood. En de jonge generatie, die

'Aan mijn studenten zeg ik altijd: het moment waarop je een kind krijgt, pas dan op.'

EVA BREMS over het gevaar om in een rollenpatroon geduwd te worden (in De Morgen)